

Jednou...jednou...jednou...jednou...

O svou lampu Aladin
přišel vinou své ženy
a pak běhal po poušti
vzteky skoro šílený
pro ztracená přání,
která nestačil si přát
rozum vztek mu zatemnil
jako nečistý pařát
a vzápětí co se vrátil domů
- svoji ženu zabil

Jednou...jednou...jednou...jednou...

Jaká doopravdy je
tisící prvá noc
krásná dcera vezíra
tiše volá o pomoc
napůl senilní sultán
misogyn a sadista
ani kata nebudil
v noci méně půli sta
stačil, nežli umřel na syfla,
Šeherezádu zabít

Jednou...jednou...jednou...jednou...

Kolik hrůzy ukrývá
každá milosrdná lež
na kořenech příběhů
které bez dechu si čteš
a ty nejkrásnější z nich
z doby temné jako noc
básníci a snílkové
než odešli na věčnost
na kamení Rajské zahrady
postavili Slovem

Jednou...jednou...jednou...jednou...

Když zachráníš motýla
jako zachránil bys svět
krásná slova nahradí
co netřeba vyprávět
a že někdy chce se řvát
a nikde ruce na pomoc
jenom slova přichází
jako léky na nemoc
že dobré skutky byly,
jsou a budou
vzácné jako šafrán